

— Да, дааа... протегна капитанътъ, като да си спомняме нѣщо отколѣ забравено. — А азъ мислѣхъ, че ходѣше въ училище, че... я ми разкажи ти по-добрѣ, дѣ бѣше досега и какво прави?

— Слѣдъ като тате и мама потънаха съ парахода Метеоръ, леля ми Бабетъ дойде въ Хамбургъ и тозчасъ ме взе отъ училище, защото не можала по-дълго да ме подържа. Отидохъ съ нея и по нейнитѣ съвѣти трѣбваше да заловя нѣкакъвъ занаятъ. Татко ми мислѣлъ да направи отъ мене по-другъ човѣкъ, думаше ми тя, но тя не е татко, а и видѣла, казва, че морето нѣма греди да се заловишъ за тѣхъ... И тя ме даде на занаята.

— Но тя е имала право Ервинъ: занаятътъ има златни ржцѣ.

— Разбира се, и тя тѣй ми казваше. И... и ме даде шивачъ...

— Шивачъ ли?! — извика капитанътъ. — Ами че ти, хубаво, стройно и умно момче щѣше да се пригърбишъ подъ иглата, тамъ щѣше и ума си да зашиешъ! Вижъ ти! А какво каза настойникътъ ти? Нали имаше настойникъ?

— Разбира се; та той щѣше да ми бжде майсторътъ.

— Вижъ ти! Вижъ ти! — чудѣше се капитанътъ и измѣрваше момчето съ очитѣ си отъ петитѣ до главата. — Ти знаеше ли тогава, че азъ съмъ въ Хамбургъ?

— Научихъ се тъкмо въ деня, когато щѣхъ да постѣпвамъ въ шивачницата. Тогава не можахъ да се удържа и избѣгахъ... Тичахъ отъ село до пристанището; самъ не зная какъ съмъ дошелъ. Въ пристанището видѣхъ отдалечъ Сенаторъ Диркъ готовъ за пжтъ и сърдцето ми заби — ще се прѣ-